

DEL ETT

Det kändes inte schyst. Att grabben skulle ha den där kostymen på begravningen. Och så tandställningen på det, ungdomens ojämförliga obehag. Vid sådana tillfällen var det nästan så att man kunde beklaga sin egen sociala förträfflighet. Ge honom en förevändning, eller åtminstone någon att se bedjande på mellan de obligatoriska handtryckningarna. Gud bevara honom. Knappt tjugotre är han: Ivan den förskräcklige. Faktiskt svårt att fatta hur han kunde ha en sådan kostym på sig. Kanske hade han hittat den i någon fuktskadad liten butik som sålde avlagda gamla paltor till förmån för något närbeläget hospis, betalat kontant och forslat hem den på cykeln nedknölad i en återanvänd plastpåse. Ja, det skulle förklara saken, skulle få kostymen i all dess praktfulla fulhet att stämma överens med lillebrodern, tio år yngre, och hans personlighet. Helt utan stil är han inte, på sitt eget sätt. Det finns en sorts elegans i hans fullkomliga likgiltighet inför den materiella världen. Snille och skönhet, var det en faster som sa en gång. Om dem båda två. Eller var det Ivan som var snillet och Peter skönheten. Tack, tror jag. Han korsar Watling Street, i riktning mot lägenheten som inte är någon lägenhet, huset som inte är något hus, elva eller är det tolv dagar sen begravningen, tillbaka i stan. Tillbaka på jobbet, så som det nu är. Eller i vilket fall som helst tillbaka hos Naomi. Och vad kommer hon att ha på sig när hon öppnar. Han kommer

fram till ytterdörren som vetter mot gatan och tar upp telefonen ur fickan, känner den svala ytan samtidigt som skärmen börjar lysa när fingrarna rör vid den, han skriver. Utanför. Det lider mot kväll och hennes föreläsningar har antagligen dragit igång igen. Inget svar men hon har sett meddelandet, och därpå följer den förutsägbara sekvensen, den så välbekanta och vid det här laget indirekt upphetsande sekvensen av ljud när hon på andra sidan dörren går uppför den gamla källartrappan som leder upp till hallen. Klassisk betingning: hur kunde det ta så lång tid att fatta det? Sunt förnuft. Inte det. Daglig erfarenhet. Förhållandet mellan minne och känsla. Dörren som öppnas.

Hej, säger Peter.

Croppat kashmirlinne, tunn guldlänk om halsen. Och svarta mjukisbyxor som smiter åt runt vristerna. Inga resårnuddar, sådana avskyr hon. Barfota.

Får jag komma in? frågar han.

Nerför trappan och in i hennes rum utan att stöta på någon av de andra. Matta små prickar från ljusslingan på väggen. Han tar av sig skorna, ställer dem innanför dörren. Hennes laptop står uppfälld på den obäddade sängen. Lukt av parfym, svett och cannabis. En blandad luft där allas våra besattheter möts. Fördragna gardiner, som vanligt.

Var har du hållit hus? frågar hon.

Ah, säger han. Jag var tvungen att ta hand om en grej.

Hon ser på honom, vänder sen bort blicken och fnyser. Tog du ut lite sen semester eller? frågar hon.

Naomi, hjärtat, säger han med vänlig röst. Min pappa har dött.

Chockat vänder hon sig om och säger: Din . . . Sen blir hon tyst. Gud, säger hon. Herregud, helvete, Peter, jag beklagar verkligen.

Är det lugnt om jag sätter mig?

De slår sig ner bredvid varandra på sängen.

Herregud, säger hon. Sen: Hur mår du?

Helt okej, tror jag.

Hon sitter i skräddarställning på sängen och betraktar sina fotsulor. Svarta av den sortens smuts som aldrig känns riktigt smutsig. Vill du prata om det? frågar hon.

Inte direkt.

Hur är det med din brorsa?

Ivan, säger han. Visste du att ni två är typ lika gamla?

Ja, du har nämnt det. Du sa att det vore fint om vi kunde träffas nån gång. Hur är det med honom?

Av kärlek, obetvinglig, ler Peter, och för att slippa göra sig löjlig för att han ler av obetvinglig kärlek ler han istället, liksom skämtsamt, åt insidan av sin utsträckta handled. Äh, han . . . Jag har faktiskt ingen aning om hur det är med honom. Vad har jag berättat om honom?

Jag vet inte, du sa typ att han var "ett original" eller nåt.

Just det, han är världens kuf. Verkligen inte din typ. Jag tror typ att han har autism fast det får man väl inte säga längre.

Om han verkligen har det så får man det.

Alltså, inte typ diagnostiserat eller så. Men schacksnille är han. Peter lutar sig bakåt tills han ligger ner på sängen, tittar upp i taket. Det är lugnt, va? Jag måste gå om en stund.

Utanför hans synfält svarar Naomis mun: Det är lugnt. En paus. Han fingrar på innersömmen på hennes byxor. Hon lägger sig bredvid honom, varm, varm andedräkt, lukt av kaffe och någonting mer. Varma bröst under det lilla kashmirlinnet. Som hon har fått av honom, eller ett likadant fast i en annan färg. "Paris grey." Låter honom vidröra hennes fuktiga underarm med fingertopparna. Den kritiga deodorantdoften mas-kerar nätt och jämnt den underliggande, salta lukten av svett.

Hon rakar nästan aldrig något annat än benen, från knäet och ner. Han har berättat att på hans tid brukade de kvinnliga studenterna vaxa bikinilinen. Det gjorde henne full i skratt. Hon frågade om han försökte få henne att skämmas eller nåt. Verkligen inte, sa han. En intressant utveckling av sexualkulturen bara. Hon skrattar jämt. De keltiska tigern-åren måste ha varit helvilda. Förresten gillar du det. Och det stämmer, det gör han. Det är något vällustigt med att hon inte bryr sig. Kalla fötter. Alltid svarta eftersom hon går omkring knappt påklädd i det här kyffet, röker på och pratar i telefon med högtalaren på. Nu mumlar hon mjukt: Jag beklagar verkligen. Hans fingrar under kashmiren. Ögonen sluts. Allt känns så dåsig och drömligt. Han känner men ser inte hennes hud, dunigt mjuk nästan som sammet. Han frågar vad hon haft för sig medan han var borta. Inget svar. Han öppnar ögonen igen och ser in i hennes.

Du, säger hon. Det känns fånigt men det dök upp lite grejer för några veckor sen. En pluggrej, det var några böcker jag måste köpa. Så jag behövde pengar. Det är ingen stor sak.

Han nickar sakta. Ah, säger han. Okej. Jag hade kunnat hjälpa till, om jag vetat.

Jo, säger hon. Men du svarade ju liksom inte på mina sms. Hennes läppar dras ut i ett plågat leende. Förlåt, säger hon. Jag visste förstås inte om det här med din pappa.

Ingen fara, säger han. Jag visste inte att du behövde pengar. Förstås.

De betraktar varandra ytterligare något ögonblick, generade, snarstuckna, skuldmedvetna. Sen rullar hon över på rygg. Det är lugnt, säger hon. Jag behövde inte ens göra nåt, det var jättegamla bilder. Hela kroppen känns trött och tung och han blundar. Antagligen någon av de snubbar som kommenterar vartenda inlägg hon gör. Emojin med apan som håller för

ögonen. Eller någon sorglig gift man med ett kreditkort som hans fru inte känner till.

Helt sjukt det här med din pappa, säger hon. När var begravningen?

Förra veckan. Två veckor sen.

Var alla dina kompisar där?

Han är tyst en stund. Inte alla. Tyst en stund till, sen: Sylvia. Och några till.

Du ville väl inte ha mig där antar jag.

Han vrider på huvudet och betraktar hennes ansikte i profil. De fylliga läpparna särade, en båge av fräknar över kindbenet. I örat glimmar ett silverstift. Sinnebilden av ungdom och skönhet. Han undrar hur mycket snubben betalade. Nej, säger han. Jag ville väl inte det.

Hon ler brett utan att titta på honom. Vad trodde du att jag skulle göra? säger hon. Försöka förföra prästen eller nåt? Jag har faktiskt varit på begravningar förut.

Jag tänkte bara att folk nog skulle fråga vem du är, säger han. Och vad skulle jag svara då, att vi är kompisar?

Varför inte?

Det tror jag inte att nån skulle tro på.

Tack ska du ha, säger hon. Ser jag inte tillräckligt fin ut för att kunna vara kompis med dig?

Du ser inte tillräckligt gammal ut.

Tungspetsen mellan tänderna, flinar. Du är sjuk i huvudet, vet du det, säger hon.

Jag vet, men det är du med.

Hon sträcker eftertänksamt på armarna och lägger sen händerna bakom huvudet. Har du flickvän eller nåt? frågar hon.

Han säger ingenting på en liten stund. Eftersom hon i vilket fall som helst inte verkar bry sig, och varför skulle hon. Överväger att säga: En gång i tiden hade jag det. Och nu vore

väl ett bra tillfälle att berätta för henne. Om begravningen, och det efteråt. Inte för att någonting hände. Känslan bara, minnet av en känsla, vilket i själva verket inte var någonting. I bilen hörde han sig själv enfaldigt mumla: Du lämnar mig väl inte ensam med Ivan. Det var därför hon stannade. Enda anledningen. Uppe i hans gamla pojkrum, pulserande mot henne som en tonåring. Tack och lov för mörkt för att se henne i ögonen. Hon sov bredvid honom, ingenting mer. Inget att förtälja. Morgonen därpå gick hon upp före honom. Nere i köket med Ivan, dämpade röster; han hörde dem i trappan. Vad hade de att säga varandra. Snygg utpost för springaren där på d5, inte sant? Och hon skulle säkert göra det också. Prata om det han vill prata om. Glöm det.

Om jag hade det, säger han, varför skulle jag då vara med dig?

Hon vrider kroppen mot honom, lägger ena fingertoppen mot den tunna guldlänken runt halsen. För att du ju är sjuk i huvudet, har du glömt det? säger hon.

Han har inte glömt, och rör vid hennes lilla ansikte så att handflatan vilar mot hennes kåkben. Skrattar hon åt honom också. Ja, det är klart, men är det bara det. På hennes födelsedagsfest i somras när han tog med sig champagne och hon halsade direkt ur flaskan med sina målade läppar. I köket där hennes kompis Janine sa vet du Peter jag tror hon gillar dig. Inte som de andra, det är han medveten om. Något av en utmaning, som han uppskattade när de först träffades. På krogen, i den där korta silverklänningen och håret som nådde nästan ända till midjan, näspiercingen som glimmade rött i skenet från lamporna. Hennes vänner visade honom sajten, låtsades undra om den var laglig. Dra åt helvete, sa hon. Berätta inte för honom om den. Sen sneglade hon på honom: djurisk intelligens. Bara dem två emellan, det fattade han. Inte

som de andra. Killar på nätet som skickar sinnessjuka hot om sexuellt våld, dumma hora, jag ska döda dig, skära halsen av dig. Hon skrattar när hon skrollar igenom inkorgen. Så sjukt cringe, kan du fatta. Anstår henne inte att bli rädd. Om det hände skulle hon dö skrattande, det tror han. Dumt att inte svara på hennes sms. Vissa av dem var faktiskt riktigt fina. Hans eget fel. Undrar hur mycket hon behöver pengarna, och sen känner han – vadå? Skam eller något. Som vanligt. Hon ligger på mage med ansiktet begravt i armarna. En välbekant koreografi, inrepad tillsammans med varandra såväl som med andra. Vad för en mun min mun har. Det finns ingen annan, skulle han kunna säga. Någon, fast inte. Förlåt. Jag älskar dig. Henne. Båda. Ingen fara. Säg det inte. Gud nej. Jesus uppmanar oss alla att älska varandra.

/

Redan nio när han går därifrån. Fyra över. Dessutom lite hög eftersom de rökte på efteråt. Skriver i den vita rutan: Blir typ 20 sen, sorry. Ett svalt förtätaat mörker kring den ljusa skärmen. Trädens tysta grenverk som vinkar ovanför, en spårvagn som kör förbi med ansikten i fönstret. Låser telefonen och lägger den i fickan. James's Street om kvällen. Han måste skynda på stegen för att ta igen tiden. Men visst är det behagligt, att en frisk septemberkväll gå en folktom Dublingata fram med stora, lediga kliv. Han är i sina bästa år. Det åligger honom att i detta ögonblick njuta av den sortens flyktiga glädjeämnen. I nästa sekund kan man vara död. Händer någon varje dag. Och han som var bara sextiofem, det är ingen ålder, som alla sa. Peter är ju halvvägs själv, trettio två år och sex månader. Redan medelålders med de måtten mätt. Skrämmande hur snabbt allt förgås. Nej, kommer han att säga, pappa är tyvärr

inte längre i livet. Folk kommer naturligtvis att bli ledsna, men inte chockade. En annan sak för Ivan. Nästan föräldralös blir han, med tanke på vilket klenst stöd deras mamma har varit för honom. Varför de skaffade barn över huvud taget vete gudarna. Under begravningen mumlade hon till Peter: Som han ser ut. Och fastän Ivan verkligen såg absurd ut och Peter själv bara några sekunder tidigare hade noterat hur absurd han såg ut svarade han: Jo, men utseendet har kanske inte varit det han har tänkt mest på den här veckan. Då tittade Christine på honom. Smakfull dräktkjol i marinblå merinoull. Du har ju lyckats klä dig som folk, sa hon. Sådan är hon alltid. Han undvek att se henne i ögonen, betraktade Ivan som stod för sig själv vid bordet med smörgåsar. Ja, svarade han. Tack. Han har passerat den gamla banken och går mot Thomas Street när Sylvias svar surrar till i fickan, mot höftbenet. Förut hade han minsann en särskild signal för hennes meddelanden. Förr i tiden. Dublin in the rare och så vidare. Minns inte längre hur den lät. Märket eller modellen på mobilen, hur den kändes i handen. Helt omodern nu antagligen, tagen ur produktion. Att få höra det ljudet bara en gång till, tänker han. Att få känna att hans liv har bevarats någonstans och inte fallit i glömska, är samlat runt honom, fortsätter att vara som ett tätt skydd kring honom. Morgontidiga bussresor till diverse universitetskamper. Förberedde sig inför slutprovet i någon bakre korridor medan publiken satt och väntade. Rekordslagarna. Avskydda var de båda två, så klart. Förälskade i varandra och i sig själva. På den låsta skärmen: Ingen fara. Har du ätit? Förnuftig kvinna. Har helt säkert ordentliga skor och sin varma tweedkappa på sig. Nej. Tar hand om honom bara. Tjugo minuter sen och hon undrar om han har ätit middag. Tjugofem minuter. Och hon är inte dum, minst sagt. Ibland tänker han att hennes stora lidande och uttrycket det tagit sig

får henne att stå över den snarstuckna frustration som vållas av futtiga olägenheter. En halvtimme sen, och? När man var och varannan vecka måste till sjukhuset och få en nål i armen spelar sådant antagligen ingen större roll. Råkar höra läkarna prata om en bakom det fördragna skynket. Kvinnlig patient trettiofem år gammal. Historia av kronisk refraktär smärta till följd av trauma. Trafikolycka. Nej, inga barn, bor ensam. Det var få som kunde veta. Själv skulle han hellre dö än ha det så. Utan tjafs, bara få det överstökat. Hon måste förstå att det är så andra tänker. Vet att till och med han gör det, kanske. Men det sägs ju att man vänjer sig. Ens forna njutningsfyllda liv borta för alltid: gilla läget eller lura sig själv, det kvittar i slutändan. Viljan att leva så mycket starkare än vad någon kan föreställa sig. Som en sorts död, det som hände. En sorts död som man överlever av artighet, av respekt för andra, av osjälvisk kärlek. Även Jesus överlevde sin egen död. Och blev värdig och upphöjd.

Förbi konstskolan nu, där studenterna står och trängs i jeansjackor, plastkängor och trasiga strumpbyxor. Oformliga, bleka tonårsansikten som svävar under gatlyktorna. Vid dörren ut mot livet. Han vet att de tittar. Snille och skönhet. Roade när han går förbi. En av dem vänder sig om och följer honom med blicken. Kul för henne, man lever bara en gång. Han kanske redan har halva livet bakom sig. Tillåter sig en blick över axeln och ett leende. Inte ens söt men varför inte och hon ler hon också, skevt. En halvtimme sen minst. Naomi skulle ha blivit ursinnig. Herregud, män är vidriga. Hon såg inte ut att vara mer än sexton. Jaha, så det är olagligt att le nu? Mot barn. Mot barn ler han faktiskt. Och mot gamlingar. Som för att förmedla hjärtlighet till världen i allmänhet. Ler till och med mot andra män ibland. På ett annat sätt. Det gör du inte alls. Han gör det om han har anledning. Har råkat höra fel när

de pratat eller råkat gå i vägen för dem, sådana saker. Ler, jo. Mot rivaler och fiender. Du hatar ju män mer än jag gör, säger Naomi. Uppenbarligen sant eftersom hon går till sängs med dem av egen vilja. Peter går bara till sängs med människor han gillar. De flesta kvinnor är när allt kommer omkring mycket sympatiska. Män är, som alla vet, vidriga. Inte alla: inte hans pappa, inte på det sättet. Och Ivan? Annorlunda. Förut var han övertygad om att han var en sådan där asexuell typ som man kunde läsa om ibland. Typ som en amöba som flyter runt i en burk. Men så när Peter tog med sig en viss flickvän hem på middag kom han på honom med att stirra. Din brorsa verkar lite bortkommen? Ja, jag ber om ursäkt. Jag tror han gillar dig. Senare började han så klart på universitetet och fick tjejkompisar. Fast hans vänner är ju ... Jaja, hur som helst. Jo, säg. Hurdana är de? Fula? Nej nej, de ser helt vanliga ut. Vissa av dem riktigt snygga vad ansiktssymmetri beträffar. Dålig smak bara. Naomi skulle snudd på explodera. En snobb till råga på allt. Men är det snobberi? Handlar inte om pengar, ingenting sådant. Svarta mjukisbyxor som smiter åt runt vristerna, inga resårnuddar, sådana avskyr hon. Allt knälångt likaså. God smak. Ivans vänner är inte fula, inte alla, men deras klädsmaak. Kriminell. Och formuleringarna, kroppsspråket. Kanske är det snobberi, av ett annat slag. Synnerligen intelligenta unga kvinnor givetvis. Matematiker och schackspelare. Inte det minsta intresserad av Peter någon av dem och den känslan är besvarad. Några av dem är förmodligen kära i hans bror, när han tänker efter. Tanken får honom att le. Den känslan har aldrig tyckts vara besvarad, men vad vet han. Såg honom visserligen snegla på den ljuva Giulia den där gången. Grön sidenblus och de tre översta knapparna uppknäppta. Pärlemor. Vita tänder i en skrattande mun, högt och friskt romerskatolskt skratt. Passerar Christ Church Cathedral, upplyst

nu på kvällen, de grågula blekta stenväggarna. Messar: Snart framme. Inte ätit, hur är det med dig? Och hur är det med henne. Sylvia. Övergår fullkomligt hans förstånd. Egentligen inte särskilt snygg, har hon aldrig varit. Får andras skönhet att framstå som överflödigt. Hennes inte så stora, alldagliga ansikte. Klär sig så klart alltid helt rätt. Ibland kommer han på saker han skulle kunna köpa till Naomi – tröjor med hög polokrage, färgglada sidensjalar, en hellång regnkappa. Bara för att lite senare slås av hur fel det skulle se ut: snygg tjej utklädd till gammal dam. Tantig och pryd. På Sylvia: långt ifrån. I våras var han på en av hennes föreläsningar. En slank kvinna längst fram i salen som pratade om sjuttonhundratalets prosaformer. Alla blickar riktade mot henne. Stämman mycket klar och dov. Kontraalt. I övrigt knäpptyst. När hon var klar började de applådera allihop, säkert tvåhundra personer, fler, och hon log och nickade, antagligen van. Ren karisma. Gjorde att han ville säga: Jag känner henne. Vi var ihop förut. Tänk vad pinsamt. Om ni tycker att hon har intressanta saker att säga om erotisk skönlitteratur skulle ni försöka få henne på rygg. Fast det går inte längre. Hon kan inte. För ont. Surrar till igen. Hon har hittat ett bord på en italiensk restaurang i Temple Bar, släppt knappnål, vad tycks? Svarar: Ses om 5. Lord Edward Street om kvällen, i riktning mot universitetet. Bilder från gamla romanser och fylleslag. Att stå och kråkas utanför Mercantile Hotel klockan fyra på morgonen, det minns han. Stipendiekvällen. Då var han ung. Blandar minne och åtrå. Hågkomster av mörka trottoarer. Ungdomens gravfält.

/

De fortsätter prata medan de väntar på notan och han tank-spritt äter upp den sista flottiga biten focaccia. Hade inte

förstått hur hungrig han var. Och sen, det tunga draperiet, isvatten, levande ljus, allt för att främja aptiten. Där har vi den igen: betingningen. Mittemot honom sitter hon och dricker sitt vatten. Knappt synbar muskelrörelse i den bleka halsen när hon sväljer och därefter sätter ner glasets på bordet: Vad ska du göra åt det här med hunden?

Ja Gud, säger Peter. Jag vet inte. Christine tar hand om honom tills, jag minns inte. Nästa fredag tror jag hon sa? Eller var det måndag. Vi måste komma på nåt.

Mannen kommer tillbaka med notan och Peter tar upp kortet ur plånboken, insisterar, och knappar in sin kod. Nu när han har ätit mår han bättre, känner sig mer avslappnad. Inser äntligen hur trött han är. Det är hennes sällskap som gör det: lugnar hans nerver. Han lägger även märke till andra känslor medan de i det varma restaurangendunklet väntar på att mannen ska komma med deras ytterkläder. En gång i tiden var han av uppfattningen att livet måste leda fram till något, att alla olösta konflikter och obesvarade frågor måste kulminera i något större. Besynnerligt utforskade, de där föreställningarna han har, som underbygger hans liv, hans personlighet. Irrationell fixering vid att skapa betydelse. Och inget fel med det, frågan om grundlagsenlighet uppstår, och så vidare. Skulle inte kunna jobba med det han gör om han inte var övertygad om att något betydde något betydde något annat. Men vad leder allt detta fram till. Ett slut utan avslut. Mannen hjälper Sylvia på med kappan medan Peter ser på. Lugnare nu. Mottaglig för de mer stillsamma känslorna. Under vilka omständigheter blir livet uthärdligt? Det borde hon veta. Fråga henne. Gör inte det.

Ute har det regnat och de blöta gatorna reflekterar skärvor av billyktornas diffusa sken, trafikljus, skyltfönster. Vid väggen på andra sidan ligger tomma pizzakartonger och löses upp.

Jag följer dig hem. Hon står och knyter sjalen. Tack. Hon tar hans arm. Hennes spensliga lilla hand väger nästan ingenting. Fingrarna i vecken på hans jacka. Var det Naomi du träffade förut? Hur är det med henne? Bra. Jodå. Tillbaka upp mot Dame Street. Du tycker om henne. Det gör jag. Förtjust i henne, mycket förtjust, verkligen. Det är nästan så att han vill, och samtidigt inte, berätta för Sylvia om det som har hänt, att Naomi och så vidare. Sajten på nätet och så vidare. Av vilken anledning? För att visa att det inte är någon fara: för henne, de andra, sig själv, inget att oroa sig för. Förhållanden nu för tiden. Eller tvärtom för att få lite medlidande. Sexuell förnedring, skulle kunna fungera smått upphetsande. Nu frågar hon igen om Naomis boendesituation. Innan pandemin bröt ut lyckades husägarna få ett domstolsföreläggande på att de dåvarande hyresgästerna måste flytta ut. Vilket de av helt andra skäl redan har gjort, ingen av dem bor kvar. Rent juridiskt kan beslutet inte gälla dem som bor där nu. Sylvia håller med, men ändå. Vem ska hindra dem. Finns alltid en risk. *Gardaí* tar en enda titt på deras papper, adressen stämmer, och vinkar in dem. Tål inte att tänkas på. Men om man istället ger sig på att bevisa beslutets oriktighet, varningsbrev och så vidare, så ger man dem bara ytterligare anledning att skaffa ett nytt föreläggande: då är man verkligen körd. Eftersom besittningen faktiskt, och det är ingen som hävdar motsatsen, är olaglig. Bättre då att hålla tyst och hoppas att ägarna glömmar. Hur många hus har de förresten inte som bara står tomma, tappat räkningen antagligen, blodsugande parasiter. Ett samtal som han och Sylvia har fört många gånger och denna, såväl som alla gånger tidigare, är de ad idem. Vilket de skulle vara i vilket fall som helst, ur en rent ideologisk synvinkel, med tanke på att de båda är fullt betalande medlemmar av samma hyresgästförening och att Sylvia faktiskt är ordförande för en av arbetsgrupperna.

Att Peter sen åtta månader tillbaka har ett sexuellt och till yttermera visso diskret ekonomiskt förhållande med en av dem som gör sig skyldig till den olagliga besittningen är ur ett rättsfilosofiskt, socioekonomiskt perspektiv en icke-fråga. Berättade till exempel aldrig för sin pappa om henne, ens när han fick frågan. Nej, ingen för tillfället, sa han. Tanken på att de två skulle träffa varandra: för hemsk. Nej. Hade kunnat säga att han hade någon: inget allvarligt, en tjej han dejtade bara. Vad skulle det ha gjort för skillnad? Noll och ingen. Så varför tänka på det? Varför dessa ångerfulla känslor och till förmån för vem då? Hans pappa, honom själv? Meningslöst. Blir deprimerad bara av att tänka på det. Deprimerad i största allmänhet antagligen. Skrämliga och högljudda tankar nästan jämt och när de tystnar en skräckinjagande bedrövelse. Kanske inte frisk i huvudet. Kanske aldrig har varit. En liten viktlös hand på hans arm.

Jag lärde aldrig riktigt känna honom, säger han. Förlåt. Jag bara kom att tänka på det. Det är sorgligt.

Hon sneglar. Allt förmedlat. Omslutet av hennes djupa förståelse. Jag förstår, säger hon. Fast du kände honom visst. Ur väskan tar hon upp en rektangulär liten plastförpackning. Näsdukar. För Guds skull, gråter han? På George's Street? Vem som helst kan ju se. Och gör det antagligen. Läget Peter, fortfarande advokat eller, ditt namn dök upp i tidningen häromsistens, snyggt jobbat. Med ett tyst leende tar han emot en vit näsduk och torkar sig i ansiktet, säger bara: Hm. Hon går bredvid och håller jämna steg, alltid. Han älskade dig, säger hon. Han visste knappt nånting om mig, Sylvia. Vi var allergiska mot varandra. Förde aldrig nånsin ett riktigt samtal. Vikar näsduken och stoppar den i fickan. Äsch, du tar det här med samtal på för stort allvar, säger hon. Livet handlar minsann om mer än att bara prata. Han ser på henne

medan hon åter fattar hans arm. Vad kryptiskt sagt, vad ska det betyda? Hon skrattar. Snyggare då. Men vad menar hon med det: livet handlar om mer än att bara prata? Kärlekens bistra och ensamma befattningar kanske. När de plockade ut sina skoluniformer ur torktumlaren på onsdagskvällarna, Ivans vinröda lilla träningsoverall och Peters byxor och tröja, varma och sprakande av statisk elektricitet. Och morgnarna när de värmdes mjölk på spisen. Nu går han vid Sylvias sida på Stephen's Street och andas in doften av avgaser och mörk nattluft. Trösterikt på sitt sätt. Precis som allt som har med hennes närhet att göra. Och varför det. Det vet han, vet inte, vill inte veta om han vet eller inte. Den gamla kamratskapens lindring i så fall. Ger honom utrymme att till sist känna hur trött han är, hur nedstämd. Kanske bättre att sova hos Naomi, röka på och spela Call of Duty med dem hon bor med, droga sig själv till sömns. Att gå med på att tröstas på det här sättet är också att gå med på att han behöver tröst. Eftersom hans pappa, som han aldrig stod särskilt nära, har dött efter fem års cancerbehandling, inte ens sjuttio år fyllda. En eventualitet, till en början väntad men som sen drog ut på tiden så pass att han började tro att den aldrig skulle bli verklighet, tills den blev det. Peter av någon anledning ousäktligt oförberedd på det väntade. På något vis hux flux överhuvudet i en familj som i samma stund upphörde att existera.

De går bredvid varandra längs St Stephen's Green, där parkgrindarna är stängda, löven på väg att bli gula. I sin höstliga prakt. Pratar om studenter. Hennes föreläsningar. Seminarier han håller för att betala hyran. Han frågar hur det är med hennes väninna Emily och hon ler och berättar samma historia som alltid, om mer administrativt jobbtjafs, och så har hon inte lyckats hitta någon ny andrahandslägenhet. Emily, en tankspridd liten akademiker som tycks lida av evig snuva,

nyser i en näsduk hela tiden och pratar om Karl Marx. En ungdomskompis till dem, från den gamla debattklubbstiden, inte för att hon någonsin var vidare framgångsrik, värdelös på att hålla sig till ämnet och oförmögen att ta till sig information. Tillbringade mycket tid hemma hos dem, Peter och Sylvia, sov till och med på deras soffor ett tag när han, när de. Vissa nätter satt de uppe alla tre, drack te och käbblade om oväsentligheter, retade gallfeber på varandra. Sylvia den svalt, samlade kompisen, Emily en katastrof. Berättar att hon bor hos Max för tillfället, fina gamla Max. Honom händer det fortfarande att han träffar hemma hos Sylvia då och då. Han var också usel när det kom till tävlingar. För snäll, inte tillräckligt skoningslös, såg alltid bägge sidor. Men rolig. Det är alla hennes kompisar. Varligt måste hon hålla i världen, kärleksfullt men varligt. Har du pratat nåt med din bror? frågar hon. Ah, det där, svarar han. Livet handlar minsann om mer än att bara prata. Hon armbågar honom i sidan. Faktiskt skönt att känna henne så nära. Han är ensam, säger hon. Det är vi väl alla? Även om Ivan onekligen framstår som ensammare än de flesta. Nästan själsligt ensam till och med, och kanske är det bäst att inte störa. Vad var det ni två pratade om hemma i huset häromdagen? frågar han. Jaha, säger hon. Han berättade ... Menar du när vi åt frukost? Han berättade om någon schackgrej han ska på i Leitrim nästnasta helg. Har du hört om den? Nej. En uppvisning av nåt slag, och så ska han hålla i en workshop efteråt. Han funderade på att ställa in, med tanke på allt som hänt. Men nu har han ändå bestämt sig för att delta. De passerar grindarna till den hugenotska kyrkogården. Varför funderade han på att ställa in? Hon tittar upp på honom. För att ... Alltså, du vet. För att hans pappa precis har dött. En besvärad grimas övergår i en rynkad panna, för varm och trött. Lappen bak i nacken skaver mot huden. Baggot Street

är upplyst och full med folk, för mycket folk, han blir bländad och allt känns för mycket. Tror du att han mår dåligt? frågar han. Hon ser fortfarande på honom och dåraktigt nog försöker han le. Alltså, det är klart, tillägger han. Jag tror att han mår dåligt, svarar hon. Jag tror att han är ensam. Ja, jo. Absolut. De kommer allt närmare hennes lägenhet, slutstationen, och så ensam han då kommer att bli, eller inte. Varför i Jesu namn är allt så högljutt helt plötsligt? Sylvia, säger han. Nej, vänta tills det blivit tystare. Ja? Hur som helst nästan framme och skulle kunna få det att låta mer avslappnat utanför porten. Typ som att han bara är less på att promenera. Går det bra . . . jag vet inte. Skulle jag kunna sova på din soffa? Jag kommer inte . . . Nej, nej, herregud, säg det inte: Jag kommer inte att röra vid dig. Säg det inte. Jag är typ bara lite . . . Hennes lätta ömsinta hand orörlig på hans arm. All tystnad och stillhet koncentrerad till det ställe där hon barmhärtigt rör vid honom. Självklart, säger hon. Inga problem. Säg det inte. Jag älskar henne. Dig, om bara. Är det vad du tror? Under dessa omständigheter blir livet uthärdligt. Han väntar medan hon öppnar porten. Hon förstår och vet allt. Vore fint om du kunde höra av dig, säger hon. Du skulle kunna messa. På vilket språk. 1. e4. Visst, svarar han. Du har rätt. Jag ska höra av mig. Det ska jag.